

Васильєва В.В.,
студентка,
Університет сучасних знань, м. Київ
Науковий керівник: Малишко В.М., к.ю.н.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ФЕРМЕРСЬКИХ ВІДНОСИН

Поняття та загальна характеристика правового статусу фермерських господарств. Відповідно до Закону України "Про фермерське господарство" [1] фермерське господарство є формою підприємницької діяльності громадян із створінням юридичної особи, які виявили бажання виробляти товарну сільськогосподарську продукцію, займатися її переробкою та реалізацією з метою отримання прибутку на земельних ділянках, наданих їм для ведення фермерського господарства відповідно до закону.

Фермерське господарство може бути створено одним громадянином України або кількома громадянами України, які є родичами або членами сім'ї.

Фермерське господарство має свої найменування, печатку, штамп і діє на основі статуту. У статуті зазначаються найменування господарства, його місцезнаходження, адреса, предмет і мета діяльності, порядок формування майна (складеного капіталу), органи управління, порядок прийняття ними рішень, порядок вступу до господарства і виходу з нього та інші положення, що не суперечать законодавству України.

Членами фермерського господарства можуть бути подружжя, їхні батьки, діти, які досягли 14-річного віку, інші члени сім'ї, родичі, які об'єдналися для спільного ведення фермерського господарства, визнають і дотримуються положень Статуту фермерського господарства. Членами фермерського господарства не можуть бути особи, які працюють у ньому за трудовим договором (контрактом).

У створенні фермерського господарства одним із членів сім'ї інші члени сім'ї, а також родичі можуть стати членами цього фермерського господарства після внесення змін до його статуту. Головою фермерського господарства є його засновник або інша визначена в статуті особа. Голова фермерського господарства представляє фермерське господарство перед органами державної влади, підприємствами, установами, організаціями та окремими громадянами чи їх об'єднаннями, укладає від імені господарства угоди та вчиняє інші юридично значимі дії. Він мо-

же письмово доручати виконання своїх обов'язків одному з членів господарства або особі, яка працює за контрактом.

Професійний відбір громадян, які виявили бажання створити фермерське господарство, проводить районна (міська) професійна комісія з питань створення фермерських господарств, склад якої формується і затверджується районною (міською) радою. Висновок професійної комісії з питань створення фермерських господарств про наявність у громадянина достатнього досвіду роботи в сільському господарстві або необхідної сільськогосподарської кваліфікації є умовою для державної реєстрації фермерського господарства і надання (передачі) громадянину у власність або оренду земельних ділянок для ведення фермерського господарства із земель державної і комунальної власності відповідно.

Для отримання (придбання) у власність або в оренду земельної ділянки державної власності з метою ведення фермерського господарства громадяни звертаються до відповідної районної державної адміністрації. Для отримання у власність або в оренду земельної ділянки із земель комунальної власності з метою ведення фермерського господарства громадяни звертаються до місцевої ради. Громадянам України – членам фермерських господарств передаються безоплатно у власність надані їм у користування земельні ділянки у розмірі земельної частки (паю) члена сільськогосподарського підприємства, розташованого на території відповідної ради. Це положення не поширюється на громадян, які раніше набули права на земельну частку (пай) [2].

Після одержання державного акта на право власності земельної ділянки або укладення договору оренди земельної ділянки та його державної реєстрації фермерське господарство підлягає державній реєстрації. Державна реєстрація фермерського господарства здійснюється у виконавчому комітеті міської, районної у місті радах або в районній, районних міст Києва і Севастополя державних адміністраціях за місцем проживання особи або місцезнаходженням земельної ділянки. Після державної реєстрації фермерське господарство одержує печатку зі своїм найменуванням і адресою, відкриває поточні та вкладні (депозитні) рахунки в установах банку, вступає у відносини з підприємствами, установами та організаціями і визнається органами державної влади та органами місцевого самоврядування як самостійний товаровиробник у планованні економічного і соціального розвитку регіону.

Діяльність фермерського господарства припиняється у разі: реорганізації фермерського господарства; ліквідації фермерського господар-

ства; визнання фермерського господарства неплатоспроможним (банкрутом); якщо не залишається жодного члена фермерського господарства або спадкоємця, який бажає продовжити діяльність господарства. Рішення про припинення діяльності фермерського господарства приймає власник у разі: реорганізації або ліквідації фермерського господарства; якщо не залишається жодного члена фермерського господарства або спадкоємця, який бажає продовжити діяльність господарства у порядку, встановленому законом; банкрутства фермерського господарства.

Земельні та майнові правовідносини у фермерському господарстві. Згідно зі ст. 12 Закону України "Про фермерське господарство" землі фермерського господарства можуть складатися із: земельної ділянки, що належить на праві власності фермерському господарству як юридичній особі; земельних ділянок, що належать громадянам – членам фермерського господарства на праві приватної власності; земельної ділянки, що використовується фермерським господарством на умовах оренди.

Література

1. Про фермерське господарство: Закон України від 19 червня 2003 року // Відомості Верховної Ради України. –2003. – № 45, Ст.363.
2. Аграрне право України: Підручник / За ред. О.О.Погрібного. – Київ, 2004. – 448 с.

УДК 346

Войта Я.М.,
курсант,

Національний університет ДПС України, м. Ірпінь
Науковий керівник: Мілімко Л.В., к.ю.н., доцент

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ГОСПОДАРСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

На даний час нашій державі нажалі не вистачає досвіду правового регулювання господарської діяльності, хоча вона намагається створити сприятливе середовище для розвитку та функціонування ринкової економіки.

Проблемам функціонування системи господарського законодавства присвячена значна кількість праць українських та іноземних науковців,

зокрема, таких, як: С.М. Братуся, В.І.Борисової, В.І. Васильєва, О.М. Вінник, В.Д. Широкова, В.С. Щербини та багатьох інших дослідників.

Норми господарського права як загальні правила поведінки суб'єктів господарських відносин функціонують завдяки своїй нормативній формі – формі нормативних актів. Саме у формі нормативних актів норми господарського права приймаються, вивчаються і застосовуються, тобто функціонують як загальні обов'язкові правила в господарській діяльності. Відповідно господарське законодавство загалом можна визначити як систему нормативних актів, які згідно із законом є інституційними джерелами господарського права. Основними джерелами господарського права є саме закони (кодіфіковані, не кодифіковані) та інші нормативні акти. Такі форми права, як звичай, судовий прецедент, у цій сфері застосовуються рідко [4, с. 197].

Серед основних проблемних питань формування та функціонування господарського законодавства України, можна визначити такі :

– господарський кодекс України виступає посередником між цивільним і господарським законодавством. Безпосереднє посередництво проявляється в тому, що він поступово втрачає свої функції та позиції. Господарський кодекс України входить поступово в тінь, останнім часом не знаходить практичного застосування в господарській та судовій практиці, навчальному процесі;

– велика кількість нормативних актів, які на практиці вже давно не актуальні і потребують певних змін, адже, велика кількість законів, прийнятих Верховною Радою України є беззмістовними, а отже марними;

– у господарському законодавстві накопичується значна кількість застарілих положень, що призводить до неможливості ефективної реалізації норм господарського кодексу;

– корумпованість судової системи, призводить до неможливості ефективного застосування господарського законодавства, в процесі вирішення судових спорів.

Перелік проблемних питань у сфері господарського законодавства безкінечний і коло цих питань буде розширюватись з існуванням людства та нових технологій, у зв'язку з чим є нагальною потребою розв'язання порушених проблем.

Для запобігання погіршення стану реалізації норм господарського права був прийнятий ряд заходів. В січні 2003 року був прийнятий Господарський кодекс України – єдиний, компактний та цілісний юридич-